

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Craterii Oratio de Philotæ supplicio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

huius dici, qua in Homicidiis esse minime poterat. Urbanam autem, & candidam excusationem pramittit, maxime apud suam gentem, cui grata Regum vinolentia. Tacit. Ann. 9.

Vinolentos non admittunt magna concilia.

Porro magna consilia, vinolentos non admittunt. Quippe anima sicca sapientissima, & in ebrietate, ut ait Clemens Alexandrinus, κυβερνήτης ὁ νόσ ἀνθρώπινος περιφρίτου τῶ κλύδωνι ὑπερχέσης τ' μέθης ἐν δαλατεῶν τε ἰλιγγίᾳ. Gubernatrix humana mens abriiitur, quasi fluctu se ebrietate superfundente, & mari immerfa caligat.

VII. Confutatur, quod obiectum fuit de armatis, acri, & veloci oratione, cuius tamen argumenta, non sunt Gordij nodi.

VIII. Transit à criminatione parricidii ad causam fraterni in se odii, quam per captam sermocinationem praeclare insinuas. Invidias quippe Perseus Demetrio singulares animi, & corporis dotes, quibus dignior habebatur regno. Hoc de pso Demetrio testatur Polybius legatione lib. περιπέρι (inquit) πολὺ τ' ἀδελφοῦ περιτὰ λλά τὰντα καδυσπερῶν ἔ τῆ φύτει ἔ τῆ κατὰ σκευῆ. Inde autem constat fratris invidiam prudens, honesta, sublimi oratione diluere.

IX. Delabitur ad amicitiam Romanorum. In quo adversarii criminationes magnifice confutat, eo orationis charactere usus, quem λαμπρότητα Graeci Rhetores appellant.

X. Peroratio suavis, & artificiosa, in qua animaduersiones postulationes aequas, & civiles, motus commiserationis lenes simul, & graues, ex causa in quietate, & angustiis, in quas miser adolescens coniectus est excitatos. Tum aptam Patris delinitionem, qua non ex inclinato in dolorem, aut assentationem animo, sed ex vera generositate oratur.

CRATERII ORATIO de Philotæ supplicio.

Ex Curtio.

Hæc est valde artificiosa, simplex verbis, magna sensibus, & innocultanda inuidia, qua ardebat aduersus Philotam callidissima.

Venia & misericordia quanti facienda.

V Tinam in principio quoque huius rei nobiscum deliberasset. Sualissimus, si Phi-

Philotæ velles ignoscere, paterere potius ignorare eum, quantum deberet tibi, quam vltique ad mortis metum adductum cogeres potius de periculo suo, quam de tuo beneficio cogitare. Ille enim semper insidiari tibi poterit, tu non semper Philotæ poteris ignoscere. Nec est quod existimes eum, qui tantum facinus ausus est, venia posse mutari. Scis eos, qui misericordiam consumpserunt, amplius sperare non posse. At ego, etiam si ipse vel penitentia, vel beneficio tuo victus quiescere vollet, patrem eius Parmenionem tanti ducem exercitus, & inueterata apud milites tuos auctoritate, haud multum infra magnitudinis tuæ fastigium positum, scio non æquo animo salutem filij sui debiturum tibi. Quasdam beneficia odimus, meruisse mortem, confiteri pudet. Superest ut malis videri, iniuriam accepisse, quam vitam. Proinde scio tibi cum illis de salute esse pugnandum, fatis hostium superest, ad quos persequendos ituri sumus. Ictus à domesticis hostibus munit. Hos si submoueas, nihil metuo ab externo.

OECONOMIA orationis.

- I. Primo statuit: misericordiam nullam esse, ubi flagitiorum deformitas praeualet, ut ait Cornelius Tacitus. Annal. 11.
- II. Deinde, si quis locus esset misericordiae, tamen reo tam nobili nunquam suadendum esset, qui hoc ipsum beneficium, quasi sua ignominia momentum odisset.

Misericordia nulla est ubi flagitiorum deformitas praeualet.

ORATIO PHILOTÆ AD Milites.

Argumentum.

Post Regis orationes habitas, quibus falsè accusabatur Philotas, iam superno supplicio afficiendus, his se purgare conatur, sed frustra, nam prauidicium alexandri immutari non poterat, & postea etiam per questiones, & torm. n. a conatus plura verba dicebat. Verum hæc oratione ad milites adstantes vitium quum excessisset alexander è concione, purgat se de suspitione parricidij, de amicitia Amyntæ, de lizeri in alexandrum scriptis, graues affectus immiscet.

EX